

ישראל צורן
(משמאל) חייט
צמרת תליאבי
היה גם אחד
ממלכי חיי-הלילה

לא לא היה שחקן. גם לא אמן. אבל בכליאות קשה לתאר את חיי הלילה של תליאבי בעשרים השנים האחרונות ללא דמותו נמוכה-הקומה, הקירחת והחייכנית של ישראל צורן, שמקומו לא נפקד אף באחד מהנשפים, הפתיחות החגיגיות ומסיבות-החברה של הבוהמה התליאבית. במיקצועו היה צורן חייט, חייט-צמרת. בזכות אומנותו זו זכה צורן בכינוי-החובה בפני ידידיו: לורד טיילור. להילת-עולם בקרב הבוהמה הישראלית

מותו

של לורד טיילור

סיפרה רעייתו, ברוריה: „הכרתי את ישראל דרך חבר, לפני יותר מעשרים שנה. הייתי אז בת 20 וחצי. היינו נשואים 18 וחצי שנים. ישראל התגרש שלושה חודשים לפני שהכרנו, וערך לכבוד זה מסיבת-גירושין. אני הוזמנתי למסיבה, ומי אז התחלנו לצאת. שנתיים וחצי אחר-כך החלטנו להתחתן.“

„סדר-היום שלו היה קבוע. הוא קם מדי-בוקר לפני עשר, שמע חדשות, ובי-11 הייתי מביאה אותו לעבודה. בשעה שתיים הייתי באה לקחת אותו הביתה, הוא אכל צהריים ונח עד הערב. בערב ראה קצת טלוויזיה, ויצאנו לבלות. „הוא אהב לבלות, אהב את החיים היפים. לי כבר לא היה כוח להסתובב איתו. לפני חמש שנים קיבל טרומבוזה, והאיט את הקצב. מאז הוא החליט רק לחיות טוב.“

חליפה לגיבן ולספורטאי

„תמיד התרועעתי על כך שהוא חי יחיד, שלא מתלבש טוב בעיר, כי הוא לא יכול למדוד לעצמו. השאיפה שלו הייתה לפתוח חנות קטנה ולמכור בה חליפות מוכנות. אני לא רוצה לעבוד הרבה. אעבוד רק קצת לקליינטים שאני אוהב, וזה יספיק לי בחיים.“ אמר.

„יותר קל לי לעשות חליפה לאדם גיבן, מאשר לספורטאי. היה נוהג לומר. ובאמת, הוא הצליח לפתור בעיות לאנשי שים רבים שסבלו ממומים גופניים. הייתה לו שיטה לגזור חליפות כך שישירו כל גיזורה. כל חליפה ישבה תמיד בול.“

„ערב הגיהשבעות סעד צורן ארוחת-צהריים עד שעה חמש. חזרנו הביתה והוא שכב לנח. לפתע הרגיש לחץ חזק בחזה, אבל לא רצה שאושיק את הרופא האישי שלו, דוקטור צ'צ'יק. אני לא רוצה להסיר ריח אותו בחג' התעקש.“

ברוריה הזעיקה את הרופא בכליאות, וזה המליץ להעבירו מייד לבית-החולים. למחרת השכים קום, והספיק לברר כמה סובל כל אחד משכניו לחדר. הוא עיין מעט בעיתון, אך כעבור שעה איבד שוב את ההכרה, ונפטר באופן פתאומי.

ביום הולדתו השישים שחל לפני כחודשיים, ערכה לו ברוריה מסיבת-הפתעה חגיגית בנוכחות כל ידידיו. כעבור זמן קצר, החברים נפגשו שוב, אך ישראל היה חסר.

זכה צורן לפני עשר שנים בדיוק, כאשר עמד במרכזו של אירוע שהסעיר את חברת העשירים החדשים והאצילים החדשים בי-משך חודשים רבים. היה זה כאשר בילה עם אשתו, ברוריה, בחברה הנוצצת שחגגה בדיסקוטק של מנדי.

מצבי-הרוח היה מרומם, ותוך תנועה בלתי-היחירה של אחד החוגגים נשפכה כוסית שמפניה אל תוך מחשוף שימלחה של ברוריה צורן.

מתוך-היהלומים ליאון קליינמן, שהיה עד לתקרית, קם ממקומו כגינטלמן מושלם, הביע צער על מה שאירע והציע את שירותו לקנח את השמפניה מתוך המחשוף, אם אך תואיל ברוריה לחשוף את חזה. הוא גילה רוחב-לב, הציע סכום של 500 ל"י תמורת זכות הניגוב.

צורן גילה חושי-הומור. הוא הציע ל-קליינמן הצעה נגדית: הוא ישלם לו סך אלף ל"י אם יבחוש את השמפניה שבי-כוסיתו, באחד מאבריו שלא נועד בדיוק למטרה זו. קליינמן פתח את מיכנסיו, עירבב את השמפניה בדרכו המקורית עד שירעלו בוועת, וזכה בהתערבות.

הצוציק הפך חייט-צמרת

צורן החייכני והחביבי, שמקומו לא נפקד אף באחד ממישחקי הכדורגל או הכדורסל של מכבי תליאבי, עלה לארץ בגיל 20, ערב מלחמת-העולם הראשונה. כדו להתחמק מגיוס לצבא הפולני, הוא הגיע לארץ באוניית-מעפילים, כשכל רכושו מסתכם בשתי לירות שטרלינג שירי תפורות בתוך מיכנסיו והמיקצוע שירמד בפולין — חייטות.

באחד הימים הגיע לתליאבי, לקנות בד חליפה עבור אחד מלקוחותיו. הוא נכנס לחנות-בדים גדולה, ובעל החנות שאל את החייט הצעיר לשמו. „אתה צורן שמדברים עליו?“ שאל, „הלא אתה צר ציק.“ והוסיף: „אני לא מאמין שאתה מסוגל לעשות חליפה טובה.“ צורן לא היסט והשיב לו: „תן לי בד, ואני אתפור לך חליפה. אם היא לא תהיה טובה, אני לא מקבל גרוש.“

בעלי-החנות הימר על הבחורה-הוא לא התאכזב, התגובות שקיבל היו מפתיעות. תוך חודשים אחדים כבר היה צורן בעל עסק משגשג משלו, וזו הייתה ההתחלה.

הרעייה ברוריה צורן, אשתו השנייה של ישראל, נודעה כאחת מנשות החברה העליונות של אצולת-הכסף התליאבית. לא פעם עמדה גם היא עצמה במרכז אירועים חברתיים סוערים.